

Arrest

nr. 274 436 van 21 juni 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 7 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 februari 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat D. GEENS en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart de Syrische nationaliteit te hebben en België te zijn binnengekomen op 5 september 2020, dient op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster op 15 april 2021 door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS), waar verzoekster werd gehoord op 17 december 2021.

1.3. Op 4 februari 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de

subsidiare beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die op 7 februari 2022 aangetekend werd verstuurd en luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Syrische nationaliteit te bezitten en een Arabische moslim te zijn, afkomstig uit de provincie Aleppo.

U verklaarde in Syrië te worden bedreigd door uw eigen familie (broers en neven) omdat u in 2011 zonder hun toestemming uw echtgenoot – afkomstig uit Idlib - huwde terwijl u van uw familie moest huwen met een neef. U verbleef sinds uw huwelijk bij uw schoonfamilie in de provincie Idlib en diende verschillende keren te verhuizen omwille van de oorlog. U vreest ook het Syrische regime omdat u en uw echtgenoot enkele malen deelnamen aan demonstraties tegen het regime. Toen uw echtgenoot een apotheek opende, kreeg hij ook problemen met gewapende oppositiegroepen in Idlib die niet aanvaardden dat hij medicijnen kocht in Aleppo stad waar het regime de controle heeft.

In 2015 vluchtte u samen met uw echtgenoot uit Syrië naar Turkije. Uw echtgenoot reisde vervolgens naar Denemarken en bewaarde de vluchtelingenstatus. In 2017 reisde u per vliegtuig naar Denemarken om er uw echtgenoot te vervoegen in het kader van gezinshereniging. Uw jongste kind werd er geboren. U en uw beide kinderen bewaarden er een Deense verblijfstitel. U verbleef ongeveer 4 jaar in Denemarken, maar diende zelf geen verzoek om internationale bescherming in en liet geen vingerafdrukken nemen omdat u niet in Denemarken wilde blijven. U vernam dat de Deense asieloverheid haar beleid zou verstrengen en Syrische vluchtelingen uit bepaalde Syrische gebieden zou terugsturen naar Syrië.

In september 2020 kwam u naar België en op 17 september 2020 diende u huidig verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U legde toen geen stukken voor ter staving van uw identiteit en relaas. U hoopt in België een internationale beschermingsstatus te bekomen waarna u een gezinshereniging kan aanvragen opdat uw echtgenoot u vanuit Denemarken in België kan komen vervoegen.

U wil niet terug naar Denemarken omwille van het veranderende asielbeleid waarbij de Deense overheid Syriërs wil terugsturen naar bepaalde gebieden in Syrië. U vermeldde ook incidenten van racisme (op straat trokken burgers uw hoofddoek af) en discriminatie (uw vriendin zou een job hebben gekregen in een speelgoedwinkel omdat ze geen hoofddoek draagt en u niet omdat u wel een hoofddoek droeg) in Denemarken.

Per email van 4 januari 2022 maakte uw advocaat een kopie over van de Deense verblijfskaarten van u en uw twee kinderen, geldig tot 11 februari 2022.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van uw land van herkomst Syrië kan worden aangenomen.

Voor zover uit de elementen in uw administratief dossier weliswaar blijkt dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van uw land van herkomst zou kunnen worden afgeleid in uw hoofde – u vreest de oorlog in Syrië, het regime en de gewapende oppositie, alsook uw familie in Syrië zonder wiens toestemming u met uw echtgenoot zou gehuwd zijn - moet immers worden benadrukt dat uw echtgenoot reeds de vluchtelingenstatus geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk Denemarken (Verklaring DVZ, 13 april 2021, punt 19; Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8).

In het licht van deze vaststelling moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van uw gezin naar Syrië géénszins aan de orde en louter hypothetisch is. Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat Denemarken een EU-lidstaat is die over nationale regelgeving beschikt die internationale en Europese standaarden respecteert op het vlak van o.m. internationale bescherming, non-refoulement en het principe van eenheid van familie.

U bevestigde overigens dat u in Denemarken met de hulp van de Deense overheid uw echtgenoot – die er al 5 à 6 jaar verblijft en er erkend is als vluchteling – kon vervoegen in het kader van gezinshereniging in 2017, dat u sindsdien met uw gezin in Denemarken verbleef met geldige Deense verblijfstitels (waarvan kopie in het administratief dossier), dat uw jongste kind in Denemarken is geboren en dat u en uw kinderen in Denemarken toegang kregen tot diverse basisvoorzieningen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8). Nog daargelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit dient daarentegen op concrete, individuele wijze worden aangetoond, waar u niet in lukt zoals genoegzaam kan worden afgeleid uit wat volgt.

Uit uw verklaringen blijkt dat Denemarken u en uw gezin bijstond op het vlak van gezinshereniging, verblijfsrecht, huisvesting, scholing en op algemeen sociaaleconomisch vlak. Als reden waarom u Denemarken na een legaal verblijf van circa vier jaar verliet en er niet naar terug wil, verwees u naar het veranderende asielbeleid van de Deense overheid alsook incidenten van racisme en discriminatie omdat u er een hoofddoek droeg (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7-9).

Betreffende de door u ingeroepen feiten van racisme of discriminatie moet worden opgemerkt dat deze feiten op zich niet kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of als een situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Deense instanties. Gevraagd of u van de door u ingeroepen feiten van racisme en discriminatie aangifte deed bij de Deense autoriteiten stelt u immers dat niet gedaan te hebben en stelt u zich destijds niet bewust te zijn geweest van die mogelijkheid of van het bestaan van wetten tegen discriminatie en racisme (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10-11). Er is dan ook geen enkele reden om te denken dat de Deense autoriteiten u, mits u uiteraard de nodige stappen zou zetten, desgevallend geen effectieve bescherming zouden (kunnen of willen) bieden.

Gevraagd of het veranderde asielbeleid in Denemarken – het terugsturen van Syriërs naar bepaalde Syrische gebieden van herkomst – van toepassing is op uw Syrische regio van herkomst, antwoordde u negatief en anticipeerde u op mogelijke toekomstige beleidsveranderingen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 9). U bevestigt aldus het louter hypothetische karakter van de door u ingeroepen mogelijkheid dat u zou worden teruggestuurd naar Syrië. In dit verband kan voorts worden benadrukt dat uw echtgenoot zich actueel schijnbaar nog steeds in Denemarken bevindt, doch u brengt geen enkel dwingend argument, concreet gegeven of verifieerbaar element aan waaruit zou kunnen blijken dat de beschermingsstatus die hij aldaar geniet, niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Bovendien blijkt dat u bewust geen eigen verzoek om internationale bescherming in Denemarken indiende en er geen vingerafdrukken liet nemen omdat u anticipeerde op de mogelijkheid om op termijn Denemarken te verlaten en in een andere EU-lidstaat zoals België een verzoek om internationale bescherming te doen in de hoop er zelf internationale bescherming te verkrijgen op grond waarvan uw echtgenoot uw gezin vervolgens weerom kan komen vervoegen, hetgeen in het licht van wat voorafgaat – en dan met name de vaststelling dat u in wezen géén valabele redenen kunt doen gelden die uw vertrek uit Denemarken naar België om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen wettigen – bovenal een indicatie vormt van het gegeven dat u de vigerende EU-regelgeving tracht te omzeilen om een verblijfsrecht te bekomen in de lidstaat van uw keuze. Het spreekt voor zich dat zulks geen uitstaans heeft met enige nood aan internationale bescherming.

In het licht van wat voorafgaat, kan het Commissariaat-generaal in uw hoofde niet besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat uw echtgenoot de vluchtelingenstatus werd verleend door Denemarken, dat u en uw kinderen er genieten van een verblijfstitel op basis van gezinshereniging en dat u om die redenen niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verweerder heeft middels zijn nota van 24 maart 2022 de Raad verzocht om de zaak met rolnummer 272 084 te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen.

Verzoeker in de zaak 272 084 heeft de Raad echter op 4 april 2022 per aangetekende brief gemeld zich te verzetten tegen de behandeling van zijn dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoeker werd geen toepassing gemaakt van de procedure voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in een enig middel een schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Zij betoogt dat de commissaris-generaal geen (diepgaand) onderzoek heeft verricht naar haar vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Syrië omdat de terugkeer naar haar land van herkomst louter 'hypothetisch' zou zijn terwijl de bestreden beslissing tegelijkertijd niettemin melding maakt van indicaties waaruit een nood aan internationale bescherming ten overstaan van Syrië kan worden afgeleid. Waar verwezen wordt op de internationale beschermingsstatus die haar echtgenoot in Denemarken heeft verkregen, benadrukt zij dat ze zelf géén internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Denemarken waardoor er volgens haar wel degelijk een risico bestaat dat ze zal worden overgebracht naar haar land van herkomst, Syrië.

In ondergeschikte orde betwist verzoekster dat haar eerder in Denemarken verkregen verblijfsrecht een reden kan zijn voor de commissaris-generaal om geen onderzoek te verrichten naar haar vrees voor vervolging en het reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van Syrië. Zij vervolgt dat haar verblijfsrecht, verkregen op basis van gezinshereniging, afhankelijk is gesteld van haar verblijf bij haar echtgenoot en zij zelf niet over een zelfstandig verblijfsrechtsrecht beschikt. Gelet op haar verblijf in België sedert 17 september 2020, kan worden vastgesteld dat ze geen officieel adres of verblijf meer heeft in Denemarken en is haar Deense verblijfskaart ondertussen verstreken. Zij zou de commissaris-generaal hiervan tijdig op de hoogte hebben gesteld zoals werd vermeld in de bestreden beslissing, maar de commissaris-generaal zou op geen enkele wijze rekening hebben gehouden met de verlopen geldigheidsduur van haar Deense verblijfskaart terwijl volgens haar blijkt dat zij actueel niet meer kan terugkeren naar Denemarken. Een terugkeer naar Syrië is volgens haar niet onwaarschijnlijk of louter hypothetisch.

Louter ondergeschikt merkt verzoekster nog op dat zij geen verlenging kan bekomen van haar Deense verblijfstitel, nu zij sedert 17 september 2000 in België verblijft, en zij sindsdien geen officieel adres meer heeft in Denemarken en er evenmin nog sprake is van een gezamenlijk adres met de begunstigde (haar echtgenoot/vader van de kinderen). Onder verwijzing naar een stuk getiteld "*Apply to extend a residence permit as a spouse*" dat verzoekster voegt, laat zij gelden dat zij niet langer voldoet aan de wettelijke voorwaarden, waardoor haar geen verlenging kan worden toegekend van de verkregen Deense verblijfstitel. Verzoekster licht toe dat door de Deense wetgeving immers verschillende voorwaarden gesteld worden om een verblijfsrecht te kunnen houden en te verlengen en dat die voorwaarden betrekking hebben op zowel haar echtgenoot als op haar persoonlijk. Zij besluit op basis van voorgaande dat het gevoerde onderzoek niet als afdoende kan worden beschouwd en vraagt dat er aanvullende onderzoeksmaatregelen worden bevolen.

3.2. Nieuwe stukken

3.2.1. Bij het verzoekschrift voegt verzoekster de volgende nieuwe stukken:

- Vermelding van de volgende weblink <https://nyidanmark.dk>

3.2.2. De commissaris-generaal maakt een verweernota over met een verzoek tot behandeling via de louter schriftelijke procedure

3.3. Onderzoek van de gegrondheid van het beroep

3.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

3.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

3.3.3. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster, vergezeld van twee minderjarige kindjes, verklaart bij de DVZ op 13 april 2021 dat haar echtgenoot, de heer A.S., met de Syrische nationaliteit, met wie zij in 2011 in Syrië in het huwelijk trad, in Denemarken verblijft. Zij verklaart dat hij in Denemarken erkend werd als vluchteling, maar dat zij haar man wil laten overkomen naar België via gezinshereniging omdat het leven in Denemarken erg hard is en Syriërs worden teruggestuurd. Zij verklaart geen asielaanvraag te hebben ingediend in Denemarken vanwege het racisme (AD CGVS, deel DVZ, verklaring DVZ, punten 15, 19 en 30).

Tijdens het persoonlijk onderhoud van 17 december 2021 verklaart verzoekster dat haar echtgenoot zich nog steeds in Denemarken bevindt, dat hij er de vluchtelingenstatus heeft bekomen en zij hem samen met hun kindjes kon vervoegen op grond van gezinshereniging (CGVS verhoor, p. 7). Haar man verblijft al 5 à 6 jaar in Denemarken en studeert er voor een beroep (CGVS verhoor, p. 8). Ze heeft Denemarken verlaten wegens het racisme en omdat ze er geen werk kreeg omwille van haar hoofddoek. Verder verklaart ze gehoord te hebben dat de Deense overheid Syriërs wil terugsturen en dat, als het beleid in Denemarken zou veranderen, haar kinderen er geen toekomst meer hebben. Gevraagd naar het veranderende beleid in Denemarken, preciseert verzoekster dat het terugsturen van Syriërs niet van toepassing is op haar regio omdat de situatie er nog niet veilig is (CGVS verhoor, p. 9). Verzoekster verklaart enerzijds slachtoffer te zijn geweest van racisme, maar erkent anderzijds geen klacht te hebben neergelegd bij de Deense overheid. Zij legt uit dat ze pas hoorde dat ze dat kon doen toen ze in België was (CGVS verhoor, p. 10). Zij verklaart evenmin te weten dat er wetten bestaan tegen racisme en discriminatie (CGVS verhoor, p. 11). Zij vervolgt dat ze hoopt dat ze permanent in België kan blijven met haar kinderen omdat het hier de beste omgeving is. Zij stelt tenslotte nog dat haar kinderen in Denemarken naar school gingen, dat dit normaal verliep en dat haar oudste zoon ook opgevolgd werd door een kinderpsychiater (CGVS verhoor, p. 12). Verzoekster legt haar Deense verblijfskaarten voor, geldig tot 11 februari 2022. (AD CGVS, documenten voorgelegd door de asielzoeker, Deense verblijfskaart).

De commissaris-generaal is blijkens de bestreden beslissing van oordeel dat er indicaties voorhanden zijn waaruit mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van verzoeksters land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid. Echter, in het licht van de internationale beschermingsstatus en het verblijfsrecht dat haar echtgenoot in Denemarken geniet evenals van de mogelijkheid waarover verzoekster bijgevolg beschikt om er tevens een status en een verblijfsrecht te bekomen als familielid van een begunstigde van internationale bescherming en verzoekster niet heeft aangetoond dat de internationale bescherming die haar echtgenoot in Denemarken werd verleend niet langer actueel of niet effectief zou zijn en aangezien uit verzoeksters verklaringen is gebleken dat zij reeds over een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging is gekomen, die geldig was tot februari 2022, besluit de commissaris-generaal dat de kwestie van de terugkeer van verzoekster naar Syrië geenszins aan de orde en louter hypothetisch is en dat bijgevolg in hoofde van verzoekster actueel geen gegronde vrees voor vervolging, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten overstaan van haar land van herkomst, Syrië, kan worden vastgesteld.

De Raad stelt aldus vast dat de commissaris-generaal verzoeksters eventuele nood aan internationale bescherming wel degelijk heeft onderzocht ten aanzien van haar land van herkomst, namelijk Syrië. In de mate dat verzoekster in het verzoekschrift het tegendeel beweert, is het middel dan ook ongegrond.

De Raad stelt vast dat uit niets blijkt dat verzoekster op heden in Denemarken dezelfde status zou genieten als de status die aan haar echtgenoot werd verleend. Dit wordt ook bevestigd in de bestreden

beslissing. De commissaris-generaal heeft in hoofde van verzoekster dan ook geen toepassing gemaakt van de niet-ontvankelijkheidsgrond zoals bepaald in artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat er op goede gronden rekening gehouden werd met de vluchtelingenstatus van verzoeksters echtgenoot in Denemarken (Verklaring DVZ, 13 april 2021, punt 19; CGVS verhoor, p. 8) alsook met het gegeven dat verzoekster samen met haar kinderen vanaf 2017 in Denemarken heeft verbleven in bezit van een geldig verblijfsrecht bekomen op grond van gezinshereniging (CGVS verhoor, p. 7).

Hoewel Denemarken niet heeft deelgenomen aan de aanneming van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en evenmin aan de aanneming van de richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (zie respectievelijk de consideransen 51 en 59) en beide richtlijnen zodoende niet bindend zijn voor noch van toepassing zijn in Denemarken, stelt de Raad vast dat verzoekster enerzijds bevestigt dat zij alsook haar kinderen als familieleden van een begunstigde van internationale bescherming een verblijfsrecht hebben verkregen van de Deense autoriteiten en anderzijds dat verzoekster zelf informatie bijvoegt bij haar verzoekschrift waarin de voorwaarden worden uiteengezet voor het indienen van een verlenging van de verblijfskaart.

Waar verzoekster op gratuite wijze poneert dat zij niet aan de voorwaarden voor de verlenging van een verblijfskaart kan voldoen omdat zij zich thans in België bevindt en er aldus geen gezamenlijke vestiging is met haar echtgenoot die over de internationale beschermingsstatus beschikt kan zij geenszins in het gelijk worden gesteld. Verzoekster kan hieraan eenvoudigweg tegemoetkomen door zich bij terugkeer in Denemarken te voegen bij haar echtgenoot en zich te wenden tot de bevoegde instanties. Bovendien laat zij wederom na aannemelijk te maken dat zij hiertoe niet in staat zou zijn en nog minder als zou haar echtgenoot niet meer beschikken over de internationale beschermingsstatus. Zij maakte hiervan alleszins geen melding tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Integendeel, verzoekster bevestigde dat haar echtgenoot een verblijfsrecht heeft op grond van de vluchtelingenstatus en dat hij nog steeds in Denemarken woont. Dat zij Denemarken verlaten heeft en zelf niet de nodige stappen heeft gezet om haar verblijfstitel te verlengen, kan de Deense autoriteiten op geen enkele wijze ten laste worden gelegd. Het blijkt immers afdoende uit het persoonlijk onderhoud dat verzoekster geen gewag heeft gemaakt van enige problemen die zij zou hebben gekend naar aanleiding van haar toegekend verblijfsrecht in Denemarken.

Uit de informatie die verzoekster zelf heeft bijgebracht en de verklaringen afgelegd tijdens het persoonlijk onderhoud blijkt aldus dat Denemarken over een nationale regelgeving beschikt die internationale en Europese standaarden respecteert op het vlak van o.m. internationale bescherming en het principe van eenheid van familie. De Raad benadrukt dat uit het persoonlijk wedervaren en traject van verzoekster en haar gezin in Denemarken zoals *infra* nog besproken, in essentie géén wezenlijke obstakels voorhanden blijken die verzoekster ervan weerhouden om samen met haar kinderen terug te keren naar Denemarken en zich daar (opnieuw) te vestigen en een verblijfsrecht te genieten als partner (en kinderen) van een begunstigde van internationale bescherming, en dat niets haar bijaldien actueel zou dwingen om terug te (moeten) keren naar Syrië waardoor in haar hoofde actueel geen nood aan internationale bescherming kan worden vastgesteld.

Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat blijkens het verhoorverslag verzoekster en haar gezin in Denemarken over de nodige rechten en toegang de volwaardige procedures hebben beschikt om er een verblijfsrecht te bekomen en hun verblijf te regulariseren, zoals blijkt uit haar verklaringen waar zij bevestigde dat zij met de hulp van de Deense overheid haar begunstigde echtgenoot kon vervoegen in het kader van gezinshereniging in 2017 (CGVS verhoor, p. 7), dat zij er in een huis woonden (CGVS, verhoor, p. 7), zij met haar gezin in Denemarken verbleef met geldige Deense verblijfstitels, dat haar man er al enkele jaren studeert met het oog op het bekomen van een beroep (CGVS verhoor, p. 8), dat haar kinderen in Denemarken naar school gingen en dat haar zoon ook begeleid werd door een kinderpsychiater (CGVS verhoor, p. 12). Het gegeven dat verzoekster er zou geconfronteerd zijn met racisme en discriminatie is geenszins van die aard om aan te nemen dat zij in Denemarken blootgesteld wordt aan vervolging of ernstige schade nu zij erkende dat zij nooit gepoogd heeft om zich

hiervoor te wenden tot de Deense autoriteiten omdat zij niet wist dat dit kon en evenmin wist dat er Deense wetten waren over discriminatie en racisme. Het dient nog opgemerkt te worden dat verzoekster bewust geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Denemarken omdat zij liever naar België wilde komen en haar man naar België wenst te laten overkomen in het kader van gezinshereniging, waardoor de commissaris-generaal op goede grond kon vaststellen dat dergelijk gedrag een indicatie vormt van het gegeven dat verzoekster de vigerende EU-regelgeving tracht te omzeilen om een verblijfsrecht te bekomen in de lidstaat van haar keuze. De Raad stelt vast dat het gegeven dat verzoekster géén dwingende argumenten, concrete gegevens of tastbare elementen heeft aangedragen waaruit kan worden afgeleid dat de redenen die haar ertoe hebben aangezet om Denemarken te verlaten en een verzoek om internationale bescherming in België in te dienen.

Verder stelt de Raad vast dat blijkt dat verzoekster tijdens het persoonlijk onderhoud op 14 oktober 2020 bevestigd werd over haar vrees ten aanzien van Syrië en werd vervolgens in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er indicaties voorhanden zijn waaruit in hoofde van verzoekster mogelijkerwijze een nood aan internationale bescherming ten overstaan van haar land van herkomst Syrië zou kunnen worden afgeleid aangezien zij daar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet naar aanleiding van het daar heersende conflict. Dat haar terugkeer naar Syrië echter niet aan de orde en louter hypothetisch is wegens de internationale bescherming die haar echtgenoot in Denemarken geniet en het verblijfsrecht waarop zij aanspraak kan maken en reeds heeft gemaakt in het kader van gezinshereniging, wordt door verzoekster niet weerlegd. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster actueel geen nood aan internationale bescherming wordt vastgesteld.

De motieven van de commissaris-generaal dienaangaande zijn pertinent en draagkrachtig, worden door de Raad bijgetreden, en luiden als volgt: *“In het licht van deze vaststelling moet dan ook worden aangenomen dat de terugkeer van uw gezin naar Syrië géénszins aan de orde en louter hypothetisch is. Dienaangaande dient immers te worden beklemtoond dat Denemarken een EU-lidstaat is die over nationale regelgeving beschikt die internationale en Europese standaarden respecteert op het vlak van o.m. internationale bescherming, non-refoulement en het principe van eenheid van familie.*

U bevestigde overigens dat u in Denemarken met de hulp van de Deense overheid uw echtgenoot – die er al 5 à 6 jaar verblijft en er erkend is als vluchteling – kon vervoegen in het kader van gezinshereniging in 2017, dat u sindsdien met uw gezin in Denemarken verbleef met geldige Deense verblijfstitels (waarvan kopie in het administratief dossier), dat uw jongste kind in Denemarken is geboren en dat u en uw kinderen in Denemarken toegang kregen tot diverse basisvoorzieningen (Notities Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 8). Nog daargelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen, maakt zulks geen vervolging uit in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit dient daarentegen op concrete, individuele wijze worden aangetoond, waar u niet in lukt zoals genoegzaam kan worden afgeleid uit wat volgt.

Uit uw verklaringen blijkt dat Denemarken u en uw gezin bijstond op het vlak van gezinshereniging, verblijfsrecht, huisvesting, scholing en op algemeen sociaaleconomisch vlak. Als reden waarom u Denemarken na een legaal verblijf van circa vier jaar verliet en er niet naar terug wil, verwees u naar het veranderende asielbeleid van de Deense overheid alsook incidenten van racisme en discriminatie omdat u er een hoofddoek droeg (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 7-9).

Betreffende de door u ingeroepen feiten van racisme of discriminatie moet worden opgemerkt dat deze feiten op zich niet kunnen worden aangemerkt als daad van vervolging of als een situatie van ernstige schade. Bovendien blijkt op basis van de gegevens die voorhanden zijn dat u naar aanleiding van uw ervaringen géén pogingen hebt ondernomen om een beroep te doen op de hulp of bescherming van de bevoegde Deense instanties. Gevraagd of u van de door u ingeroepen feiten van racisme en discriminatie aangifte deed bij de Deense autoriteiten stelt u immers dat niet gedaan te hebben en stelt u zich destijds niet bewust te zijn geweest van die mogelijkheid of van het bestaan van wetten tegen discriminatie en racisme (Notities van het Persoonlijk Onderhoud CGVS, p. 10-11). Er is dan ook geen enkele reden om te denken dat de Deense autoriteiten u, mits u uiteraard de nodige stappen zou zetten, desgevallend geen effectieve bescherming zouden (kunnen of willen) bieden.

Gevraagd of het veranderde asielbeleid in Denemarken – het terugsturen van Syriërs naar bepaalde Syrische gebieden van herkomst – van toepassing is op uw Syrische regio van herkomst, antwoordde u negatief en anticipeerde u op mogelijke toekomstige beleidsveranderingen (Notities Persoonlijk

Onderhoud CGVS, p. 9). U bevestigt aldus het louter hypothetische karakter van de door u ingeroepen mogelijkheid dat u zou worden teruggestuurd naar Syrië. In dit verband kan voorts worden benadrukt dat uw echtgenoot zich actueel schijnbaar nog steeds in Denemarken bevindt, doch u brengt geen enkel dwingend argument, concreet gegeven of verifieerbaar element aan waaruit zou kunnen blijken dat de beschermingsstatus die hij aldaar geniet, niet langer actueel of niet toereikend zou zijn.

Bovendien blijkt dat u bewust geen eigen verzoek om internationale bescherming in Denemarken indiende en er geen vingerafdrukken liet nemen omdat u anticipeerde op de mogelijkheid om op termijn Denemarken te verlaten en in een andere EU-lidstaat zoals België een verzoek om internationale bescherming te doen in de hoop er zelf internationale bescherming te verkrijgen op grond waarvan uw echtgenoot uw gezin vervolgens weerom kan komen vervoegen, hetgeen in het licht van wat voorafgaat – en dan met name de vaststelling dat u in wezen géén valabele redenen kunt doen gelden die uw vertrek uit Denemarken naar België om er een verzoek om internationale bescherming in te dienen wettigen – bovenal een indicatie vormt van het gegeven dat u de vigerende EU-regelgeving tracht te omzeilen om een verblijfsrecht te bekomen in de lidstaat van uw keuze. Het spreekt voor zich dat zulks geen uitstaans heeft met enige nood aan internationale bescherming.” Zoals supra uiteengezet, slaagt verzoekster er niet in voormelde pertinente en draagkrachtige motieven te weerleggen.

Gelet op voorgaande is de Raad van mening dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat zij niet in staat zou zijn om zich tot de Deense instanties te wenden wat betreft de procedures en mogelijkheden die haar alsook haar minderjarige kinderen ter beschikking staan inzake gezinshereniging met het oog op het regulariseren van haar verblijf aldaar en de haar reeds toegekende verblijfstitel te laten verlengen. Het is tevens ten overstaan van de bevoegde instanties van diezelfde lidstaat dat zij eventuele problemen met betrekking tot de te ondernemen stappen kenbaar moet maken. Het komt zodoende aan verzoekster toe om de nodige stappen in Denemarken te zetten opdat zij samen met haar minderjarige kinderen haar verblijfsrecht er kan verder zetten. Verzoeksters betoog kan hieraan geen afbreuk doen.

Aangezien de kwestie van de terugkeer van verzoekster en haar kinderen naar Syrië in de huidige stand van zaken geenszins aan de orde en louter hypothetisch is, is ook de argumentatie in het verzoekschrift aangaande de vrees die verzoekster stelt te koesteren ten aanzien van Syrië, *in casu* niet dienstig.

3.4. In het licht van wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet. Een schending van de overige aangevoerde bepalingen wordt evenmin aannemelijk gemaakt.

3.5. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, benadrukt de Raad dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.6. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. FLORIO